

ת"פ 51310/07/13 - מדינת ישראל נגד ב מ

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 51310-07-13
09 יולי 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ב מ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - כ"ץ

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד -אביב סטרול

ק. המבחן גב' איתמר כהן

[פרוטוקול הושמט]

גמר דין

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שב- 25.7.13 בלילה, הטריד את ה מ, בת זוגו לשעבר, באמצעות הטלפון בכך שהתקשר אליה מספר פעמים בכוונה להטרידה ולהרגיזה. בהמשך הגיע לבת של אחותה נ ש, שם שהתה המתלוננת, בעת שהוא עצמו בהשפעת משקה משכר, צעק ותקף את המתלוננת בכך שסטר לפניה, דחף אותה לרצפה, היא נפלה וקיבלה מכה. בהמשך נגרמה לה נפיחות קלה בראש. כמו כן, בעת שנ ניסתה למנוע ממנו לתקוף את המתלוננת, תקף אף אותה בכך שאחז בה בעת שהיא מנסה להפריד וגרם לה כאב בכף יד ימין. כמו כן, איים כי הוא לא מפחד וברגע שישתחרר יפגע בה - עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק, איום ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.

על פי ההסדר נדחה לקבלת מספר תסקירים, מהם עולה שהנעשם בן 46, אלמן, אב ל- 6 ילדים משתי מערכות יחסים, האחת מאשתו שנפטרה, ושלושית ילדים בני 6 ממערכת יחסים עם המתלוננת, הוא עובד 7 שנים כמנהל מפעל קרמיקה. הם התרשמו שמנהל מערכת ערכים חיובית, שומר חוק בדרך כלל, השלים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, שירת שירות צבאי ברוסיה ושירות מקוצר ושירות מילואים בישראל, מגלה אחריות ומחויבות לילדיו. אולם על רקע חווית אובדן חווה חרדה וקושי בנפרדות עומדים בבסיס ביצוע העבירות, אולם בד בבד התרשמו מיכולת לבחינה ביקורתית של

עמוד 1

התנהגותו ונכונות להשתלב בהליך טיפולי כדי לרכוש כלים לתגובה בונה בעת דחק, כעס ותסכול.

נוסף עם חווית האובדן בשל פטירת אשתו כתוצאה ממחלה, לדבריו, על רקע רשלנות רפואית, התמודד עם הצורך לגדל 3 ילדים ומדובר בתקופה משברית.

במכתב הערכה של מעסיקו צוין כי הוא עובד נאמן, חרוץ בעל יכולת התמדה במצבים משתנים ויכולת עמידה במצבי לחץ ובעל יחסי אנוש טובים. את המתלוננת הכיר בהיותם ילדים, היא הגיעה לבקר את אמה והקשר עמה חודש. הם לא נישאו באופן רשמי, אך גרו יחדיו ונולדה שלישייה. הם נקלעו לקשיים כלכליים הכרוכים בעלות הטיפול בשלישייה, בעקבות זאת התפתחה מתיחות שהסלימה והגיע לאירוע נשוא האישום, מדובר בקשר שנמשך כ- 9 שנים. הוא שלל אלימות כלפה ושלל תלות באלכוהול וטען שהוא משלם מזונות על פי ההסכם. הם שוחחו טלפונית עם המתלוננת שטענה שהנאשם ניהל קשר עם נשים אחרות לכן עזבה, בנוסף לאלימות המילולית ולהיותו שותה אלכוהול לעיתים קרובות, לדבריה, לא עומד בתשלום המזונות. הם התרשמו כילא מבטאת חרדה קונקרטי ממעשיו, אך הביעה חשש בשל היותו אדם אימפולסיבי שקיים קושי לצפות מעשיו.

הוא נשלח לעמותת "אפשר" לטיפול בנפגעי אלכוהול כדי לעבור אבחון, לא נמצא תלות וגם התרשם שלא עושה שימוש לרעה באלכוהול. הוא הביע נטיה להמעיט מחומרת המעשים ולהשליך האחריות על גורם חיצוני, אך גילה נכונות לבחון הבעייתיות באופן מעמיק והמליצו להימנע מהרשעה, וצו של"צ וצו מבחן.

הדיון נדחה כדי להמשיך לעקוב אחר התהליך הטיפולי. מהתסקיר שהומצא היום עולה כי שולב בקבוצה טיפולית, שיתף פעולה באופן מלא, ראה בקבוצה מקור לסיוע ותמיכה, אפשר בחינה ראשונית של החלקים הבעייתיים באישיותו ויש חשיבות לשילובו בתהליך טיפולי המשכי. הוא הביע נכונות לכך ולכן שבים על אותה המלצה להימנע מהרשעה ולהסתפק בצו מבחן וצו של"צ.

התובע מתנגד וטוען שמדובר בעבירות חמורות שלא מאפשרות הימנעות מהרשעה וכי לא הוכח כי קיימת אפשרות פגיעה בתעסוקה, ומבקש להרשיעו ולהטיל עליו עונשים מרתיעים.

הסניגור סבור כי הלכת כתב חלה במקרה זה, בניגוד לעמדת התובע.

באשר להלכות בהן ניתן להימנע מהרשעה:

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק."

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נ(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום". [בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך בהרתעה אפקטיבית של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין כתב (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין פלוני; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 מדינת ישראל נ' ג'ורג' (לא פורסם)).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט "להטביע חותם פליליות" על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל), קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. (שם, בעמ' 334).

ואולם המשיך כי נגד שיקולים שיקומיים אלו יש להביא בחשבון גם שיקולים שבאינטרס הציבורי, השמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה;

התובע מפנה לרע"פ 6608/08 שרון מימון נ' מדינת ישראל, מיום 18.11.08, דהיינו לפני תיקון 113 לחוק העונשין. 3 עבירות של תקיפה סתם בבת זוג ועבירה של כליאת שווא, היא יצאה מהבית לכיוון המעלית, בעודו יוצא איים עליה בפגיעה בגופה, אם תצא מהבית היא לא יודעת מה יעשה. למרות זאת יצאה, תפס את ידיה, משך אותה לבית נגד רצונה, וכשהכניסה לבית, נעל עליה את הדלת וניתק את הטלפון ולקח את יתר המכשירים, סטר לה, וגרם לכך שנפלה וראשה נחבל ברצפה. לאחר מכן גרר אותה למטבח ואיים להתאבד עם סכין שהניח צווארו. לאחר שנרתם להליך טיפולי שירות מבחן המליצו על אי הרשעה, אך בית משפט שלום גזר דינו ל- 3 חודשי מאסר בעבודות שירות ורכיבים נלווים. ערעור למחוזי נדחה ובקשת רשות ערעור לבית משפט עליון נדחתה, תוך שכב' השופט ג'ובראן הוסיף מעבר לנדרש כי יש לחלק את המבחנים שנקבעו **בהלכת כתב לשניים עיקרים**: האחת, שיש בנסיבות העבירה לאפשר הימנעות מהרשעה מבלי שיפגע האינטרס הציבורי, והשני, שנסיבותיו האישיות, והפגיעה בו אם יורשע, יש בהם לפגוע בסיכויי שיקום ובעונש הראוי בנסיבות הענין.

באותו מקרה ציין שם שגם אם העבירות הן לא ברף הגבוה, הן גם לא ברף הנמוך, שכן מדובר באירוע מתמשך. לכן, משלא הוכח כי הרשעה תביא לפיטוריו או תפגע בסיכוי קידום, לא מדובר בנסיבות המצדיקות הימנעות מהרשעה. כמו כן, ציין כי לא ניתן לומר באותן נסיבות כי הנזק חמור מדי ביחס למעשיו וכי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות הימנעות מהרשעה.

במקרה שבפני אם אבחן את המבחנים שנקבעו בהלכת כתב כאמור, מתקיימים בחלקם. לא מדובר בתנאים מצטברים. לא צוין כי התנאי בלעדיו אין, הינו שהרשעה תפגע באפשרות תעסוקה עתידית, אלא די בכך שמדובר בעבירות שאינן מותירות חותם של פליליות, אדם שהוא אדם נורמטיבי המתפקד, ובעיקר מי שמדובר במעידה חד פעמית, נרתם להליך הטיפולי, לקח אחריות, הביע חרטה ולכן האפשרות שישבו וימעד בעתיד נמוכה מאוד, כבמקרה שבפני.

לאור האמור, מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעה ומטילה עונשים כדלקמן :

1. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הודה במשך שנה מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

2. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו, להרשיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים.

3. אני מטילה על הנאשם לבצע 160 שעות שירות לתועלת הציבור בכפר שמעון, מרכז טיפולי לאוטיסטיים, במסגרת הלשכה לשירותים חברתיים בבית שמש, בהיקף שלא יפחת מ- 6 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, להרשיעו ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום י"א תמוז
תשע"ד, 09/07/2014 במעמד
הנוכחים.
רובין לביא, שופטת בכירה**

החלטה

הפקדון יושב לנאשם, ובלבד שלא עוקל.

ניתנה והודעה היום י"א תמוז תשע"ד, 09/07/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה